

Motion till riksdagen

1988/89: Fö713

av Jarl Lander m. fl. (s)

Räddningstjänsten i glesbygd

I motion till riksdagen om räddningstjänsten i glesbygd 1987/88: Fö503 påtalades att räddningstjänstens möjligheter till en snabb och slagkraftig insats är starkt begränsade, främst beroende på långa avstånd och i många fall begränsade resurser. I motionen föreslogs att statens räddningsverk (SRV) borde få uppdraget att göra en analys av situationen och komma med förslag till förbättringar.

Utskottet konstaterade i sitt yttrande 1988/89: FöU 2 att SRV i sitt yttrande uppgivit att man redan börjat uppta problemen rörande räddningstjänsten i glesbygd till närmare granskning. Utskottet ansåg sig därmed kunna utgå ifrån att den i motionen föreslagna analysen kommer att genomföras av verket.

Det är glädjande att räddningsverket redan uppmärksammat den särskilda situation som gäller för människor i glesbygd och deras möjligheter att få en snabb räddningsinsats. Verkets analys av situationen bör dock skyndas på varför verket bör åläggas att till regeringen redovisa de åtgärder man avser att vidta senast utgången av år 1989.

Räddningsverkets analys bör särskilt omfatta följande:

- En starkt förbättrad samverkan mellan statliga och kommunala resurser. Polisens resurser är begränsade varför det bör belysas vilka av de uppgifter som normalt utförs av polisen som kan överföras till räddningstjänsten. Det kan t.ex. röra sig om omdirigering av trafik vid olyckor, vissa utredningsuppdrag i samband med bränder.
- Det föreligger för närvarande skyldighet för den kommunala räddningstjänsten att göra en insats om det gäller olyckshändelser eller övervägande fara för olyckshändelser. Däremot finns ingen skyldighet att göra insatser när det t.ex. gäller akuta sjukdomstillstånd. Det har gjorts försök, med lyckat resultat, inom bl.a. Kumla kommun med att låta räddningstjänsten även göra insatser vid sådana händelser. Då ambulansresurserna är begränsade inom glesbygd bör det till räddningsverket särskilt uppdras att studera huruvida en sådan utvidgning av insatsberedskapen kan förbättra situationen.
- Andra statliga myndigheters möjligheter och resurser bör inventeras. Närmast avses Tullverket och Vägverket, men även andra myndigheters möjligheter bör belysas.
- Den kommunala socialtjänsten, främst hemvården, bör kunna ges uppdrag inom räddningstjänstområdet. I första hand kan det här röra sig

om förebyggande åtgärder av enkel kontrollnatur. Även kommunernas tekniska funktioner bör kunna medverka.

Mot. 1988/89
Fö713

- Den kommunala sotningsverksamheten har redan viktiga uppgifter inom det förebyggande brandförsvaret. Skorstensfejarna gör regelbundna besök i så gott som samtliga fastigheter med intervaller som räddningsverket bestämmer. Det bör undersökas om skorstensfejarna kan åläggas ytterligare arbetsuppgifter utöver de redan nu föreskrivna.
- Det är allmänt accepterat att s.k. brandvarnare verkligen räddar liv. Brandförsvarsföreningen och även räddningsverket rekommenderar att brandvarnare installeras i alla lägenheter oavsett avstånd till närmaste räddningskår. I glesbygd måste det anses vara än mer nödvändigt med brandvarnare än på annat håll. Verket bör utreda hur installation av brandvarnare kan utökas så att så gott som samtliga fastigheter i glesbygd blir utrustade med en brandvarnare. I första hand bör då frivilliga åtgärder övervägas.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen tillkänna vad som i motionen anförts om behovet av åtgärder för att förbättra räddningstjänsten i glesbygd,

2. att riksdagen hos regeringen begär att räddningsverket får i uppdrag att senast utgången av år 1989 redovisa de åtgärder man ämnar vidta till stöd för en bättre räddningstjänst i glesbygd.

Stockholm den 24 januari 1989

Jarl Lander (s)

Hans Rosengren (s)

Ewa Hedkvist Petersen (s)

Mats Lindberg (s)